

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

Bönsöndagen

"Bönen"

Jeremia 29:11-14

1 Joh 5:13-15

Luk 11:1-13

Det var två vänner som kände varandra väldigt väl. De hade umgåtts tillsammans sen barnsben. Men när de sen blev vuxna fick den ena en utlandstjänst långt bort, han bildade familj i det främmande landet och det blev allt mer sällan som han kom hem och hälsade på. Trots avståndet beslöt de att de skulle försöka hålla kontakten, genom brev och telefon.

Till att börja med så gjorde de också det men med tiden så blev det allt mer sällan som de skrev eller ringde, och till slut, utan att de riktigt kunde avgöra när, så upphörde kontakten helt.

Ju längre tiden gick sen de sist hade kontakt desto mindre tänkte de på den andre och till slut blev det nästan som om de glömde att den andre existerade.

Den här berättelsen illustrerar hur nödvändigt det är att man hör av sig om man vill ha någon gemenskap med den andre. På samma sätt måste vi också höra av oss till Gud om vi vill leva i gemenskap med honom. Om vi aldrig ägnar Gud en tanke eller ber till honom så kommer vi snart glömma att han finns. Det enda sättet att lära känna Gud är att vi umgås med honom i bön.

Men vad är då bön? Och hur lär man sig att be?

Ett problem med oss människor är att vi gärna vill behärska något till fullo innan vi ger oss på det. Vi tror att vi måste veta allt om något innan vi ger oss in på det. När det gäller bön så kanske vi tror att vi måste ha tillräckligt ädla motiv för att be, eller att vi bekant med vissa ord och uttryck. Och om vi då inte känner att vi har den fulla kompetensen som bedjare så skjuter vi på det.

Men att kunna be handlar inte om kompetens. Vi blir ju glada över en väns brev även om det finns stavfel där. Enda sättet att lära sig att be är att börja be, att gå bödens väg. Vi behöver inte veta allt om bön först utan Gud ger bödens gåva åt den som ber.

När Jesus talar om bön så utgår han ofta från relationen mellan föräldern och barnet. Han uppmanar oss att kalla Gud för "Abba", pappa. Det som är översatt med fader i våra biblar. Det tilltalet användes av barnen i en familj men aldrig av tjänarna. För judarna på den tiden var det närmast anstötligt att använda ett så familjärt ord om Gud. Men Jesus lär sina lärjungar ett nytt sätt att närma sig

Gud. Barnets till sin far. Att be är som när ett barn kommer till sina föräldrar och lägger fram alla sina bekymmer och glädjeämnen. Det sker helt oförställt. Barnet försöker inte verka annorlunda än det är, hon säger det som hon har på hjärtat inte det som hon tror mamma eller pappa vill höra.

Samtidigt är det ju också så att vi som föräldrar, även om vi gärna ser att barnen kommer till oss med alla deras frågor och önskemål, inte ger allt det som de ber om. Barn ser ju inte alltid vad som är bra eller skadligt för dem. Ändå så har vi dessa stora löften: be så skall ni få, sök så skall ni finna.

Det är inte helt lätt att förhålla sig till dessa ord. Särskilt inte för någon som länge fått uppleva Guds tystnad eller utebliven bönhörelse. Men det orden vill uttrycka är att bön är på riktigt, det är något verkligt. Bön är inte bara någon slags terapi utan det får konsekvenser. Både för en själv och för andra.

Jesus manar oss till uthållighet. Det är det som berättelsen ur vardagslivet också vill säga oss. En man har gått och lagt sig med sin familj i husets enda rum. Sängplatsen redde man till på kvällen och nu hade alltså alla gått och lagt sig med dörren reglad. Vi kan alla förstå hans motvilja att stiga upp, blåsa liv i elden för att kunna hitta lite bröd och ge till den påträngande grannen.

Vi kan inte övertolka berättelsen. Den sovande husfadern är ingen bild av Gud. Gud är inte motvillig att ge oss något så att vi måste tjata oss till det.

Men nyckelordet är ändå uthållighet. Vi uppmanas att var ihärdiga i bönen, att inte ge upp utan fortsätta be även om vi inte ser något resultat av bönen. Och vi ska inte heller vara rädda för att vara djärva i vår bön, att våga be om sådant som man är väl medveten är mer än vad man förtjänar eller rimligen kan begära.

Bön är på riktigt, den påverkar Gud, han engagerar sig i det som vi ber om även om det inte alltid blir som vi har tänkt oss.

Men bön påverkar också oss själva. Vi är kanske de som blir mest förändrade. Om vi bestämmer oss för att be regelbundet en tid så kommer vi snart att upptäcka att våra böneämnen förändras. Våra prioriteringar förändras. Det som tidigare var så viktigt för en kanske kommer i bakgrunden och vi upptäcker andra livsnödvändiga behov.

I en relation som man tar på allvar så kan man ju inte undgå att bli påverkad av den andre, man blir lik den man umgås. När vi umgås med Gud i bön så blir vi också påverkade av honom, förändrade. Detta är en stor nåd, Gud har gett oss ett medel, nämligen bönen, så att våra liv kan leda till kärlek och godhet. Ju mer tid som vi tillbringar med Gud, desto mer lika blir vi honom.

Det är detta som är det viktigaste med bönen, det är i bönen som vi umgås med Gud. Den som aldrig ber till Gud glömmer snart att han finns. Man kanske fortfarande har någon vag aning att det finns någon där uppe, och skulle någon fråga så skulle man väl svara att; jovisst tror jag på Gud. Men Gud blir inte verklig för en. Den som aldrig ber tar inte hans existens på allvar. Gud blir som

en vacker prydnadssak som står där på byrån utan att man tänker så mycket på det eller bryr sig om det.

Om Gud även ska bli min far måste jag söka kontakt, jag måste bulta och inte ge upp i min bön. Det får inte bli som med de bägge vännerna, att man glider ifrån varandra utan att man märker det. Vi kan inte vila på hur det en gång har varit, vi måste ständigt söka Gud i bön. Och vi kan alltid vila i löftet som Jesus ger oss: den som söker han finner